Поема про Лісівку

Біля гаю, між лісами,
Де квіток всіх розмаїть,
Біля річки за мостами
Село Лісівка стоїть.

У віночку із садів
Тут дорога рівно в’ється,
Й на заквітчаній землі
Тут струмочок десь сміється.

З дальніх країв лиш сюди
Всі бусли летять весною
Й обходжають береги
Всі поважною ходою.

І жаби зелені скачуть
У болоті табунами.
Де комариків побачать –
То щасливі до безтями.

Стрекоза, немов спортсменка,
Із трави на кущик скаче.
Скачучи та ще й стрекоче.
Цікавую має вдачу.

Шелестять берези віттям,
Ніжно-білі, мов дівчата,
Ну нема де правди діти,
Про красу не тра мовчати.

Алла Сергатюк-Костюченко

А ось кінь як швидко мчить,
Курява здіймається.
На нім хлопець чийсь сидить,
Радіє, катається.

Десь помчав у чисте поле,
Щоб веселку наздогнать.
Ой, як добре в селі жити,
То є рай і благодать.

А ось стоптана доріжка
Між горбами в'ється,
По ній йдеш, а там до тебе
Соловей озветься.

Наспіває всіх пісень,
Яких тільки знає.
А стежина все біжить,
Геть до небокраю.

Як в якімсь другім краю
Сонце світить тут миліше,
Й ту стежину віднайду,
Де ромашки є ніжніші.

І верби довженні коси
Забавляють малюків.
А на жито впали роси,
Солов'їв пісні дзвінкі.

Верба віття похилила,
Щоб від птахів чути вісті.
Начулася від них всього,
Воді хоче розповісти.

“Ця мить, як сни мої рожеві”

А стемніє – на лавочці
Тра посидіть біля тину.
Вдень город тра обробити,
То бажають всі спочину.

А там слово за словечком,
Хтось та й щось розкаже,
В когось вийде слово цупке,
А хтось ним помаже.

Я від них таке почула...
Значить – таке було!
Сидить та й каже он Марина,
Обіперлась біля тину:

– Дядько Саша Антонець –
То завжди є молодець:
Хоч співати, хоч сказати
Та ще вміє танцювати.

Вєра слово підхопила,
Також дядька похвалила:

– Й на гармошці як заграє,
Серце мліє, серце крає.
Та ще й вміє люд зібрати,
Породила таким мати!..

Ой дрижить в руці перо,
Про своє ж пишу село.
Про буйні трави, сади рясні
Та що люди тут прекрасні.

Лісівчан своїх звеличу,
Їм добра та щастя зичу.

Підсіла Сашка на пеньочку
У вечірнім холодочку:

– Гумористів тут багато,
Вміють тут й пісень співати:
Аврамці, Семенюки,
Дмитруки та Рудюки.

Іван побачив Цибука,
І розмова ось така:

– І Цибук Стасько – цікавий,
Всіх розмовою забавить.
Він фольклор немов ходячий.
Скажуть всі, хто чув і бачив.

– Доктора є тут народні,
Діточки вони Господні, –
Вставила словечко Надька,
Підхватила її Катька:

– Чи у тебе переляк,
Чи біда від вітру,
Чи нездужаєш ніяк,
Викотять привітно.

З лавочки Ірина встала
І такі слова сказала:

“Ця мить, як сни мої рожеві”

– Доктора ж ці – дві бабусі,
Дві бабусі – дві Ганнусі.
І обидві з Аврамців.
Й молодцями є отці.

Хтось із гурту обізвався,
Та й розмова повелася:

– Люди ж в нас які гостинні!
Є й скупі, що вмреш під тином.
Скажуть: їжу усю з’їли...
Їм нема до тебе діла...

Згадали Кравчука Сергія,
Що побачить, те він вміє:
Трактор зробить і машину,
Бо працює без зупину.

А почула я багато,
Потім всі пішли вже спати...

За обрій сонце заховалось,
Сизий вечір десь узявся.
Й сусід, цигарки допаливши,
Насидівсь – в хату спать подався.

Бува, приляже й на горищі
У сіножать із трав духмяних.
І у спокійній мертвій тиші
Спить до ранку, мовби п’яний.

Алла Сергатюк-Костюченко

Біля гаю, між лісами
Де квіток всіх розмаїть,
Біля річки за мостами
Село Лісівка стоїть.

У віночку із садів
Тут дорога рівно в'ється,
Й на заквітчаній землі
Тут струмочок десь сміється.

З дальніх країв лиш сюди
Всі бусли летять весною
Й обходжають береги
Всі поважною ходою.

І жаби зелені скачуть
У болоті табунами.
Де комариків побачать –
То щасливі до безтями.

Стрекоза, немов спортсменка,
Із трави на кущик скаче.
Скачучи та ще й стрекоче.
Цікавую має вдачу.

Шелестять берези віттям,
Ніжно-білі, мов дівчата,
Ну нема де правди діти,
Про красу не тра мовчати.
А ось кінь як швидко мчить,
Курява здіймається.
На нім хлопець чийсь сидить,
Радіє, катається.

Десь помчав у чисте поле,
Щоб веселку наздогнать.
Ой, як добре в селі жити,
То є рай і благодать.

А ось стоптана доріжка
Між горбами в'ється,
По ній йдеш, а там до тебе
Соловей озветься.

Наспіває всіх пісень,
Яких тільки знає.

Сниться сон… Немов лелека
Мчить його ой як далеко.
Та хай в сні вже мчить лелека.
Вдома ліпше, чим далеко.

Примостивсь серпанок в небі,
Обгорнувсь весь синявою.
І застиг у річці лебідь,
Не прощається з водою.

А зірки, як хто розсипав.
Їх збере рожевий ранок.
Китяхи червоні з вишні
Горобцям дасть на сніданок.

Золота заграва очі
Промива своїй росою.
Були б виспані із ночі,
Й полонить могли красою.

Слово, як птах,
Стрімко летить.
Птах заспіває -
Слово навчить.

Слово, як птах,
Стрімко летить.
Птах заспіває -
Слово навчить.

Алла Сергатюк-Костюченко

Як тінь, навкрадьки крадуться роки

Як тінь, навкрадьки крадуться роки.
Твердіша земля, хоч ступеники зрошені.
Летять ті роки, немов би граки,
Бува, капають сльози непрошені.

Ти колись, в якийсь час на подвір'я зайдеш,
Там відчуєш себе якимсь привидом.
І лиш з тином старим діалог ти ведеш,
На відверту розмову він виведе.

Обіпершись тісніш, з ним згадаємо ми:
І що стежки були незарощені,
І що, як збирались, то гнулись столи,
Усі, хто бував, були вгощені.

Заржавілий замок, заскрипівши, піддався.
Спішу на поріг, де дме холодом,
А попереду лиш павутина велась,
І засох там павук взяв від голоду.

В далечінь ти свою ідеш звідсіля,
І хльобнеш хоч водиці з криниці.
І здається, цупкіша під тобою земля,
І хочеться їй поклониться.

Іде якась людина...

Людина йде... Йде якась людина.
В чому, на це я не дивлюся.
Дивлюсь їй в ОЧІ: як ясні, за неї я молюся –
То добра зустріч, щаслива та година.

Бува, лиш ОДЯГ йде – там очей немає.
Ну, є вони... Добром же лиш не світять.
Очей нема? Одяг – все то сміття.
Де одяг лиш – людини не буває.

Для мене очі бувають лише очі.

Доля моя, мов в ріки

Доля моя, мов в ріки.
Все біжу, все спішу, б’юсь в пороги.
І за плином минають роки,
А не можу повільно нітрохи.
Замерзаю, бува, як ріка,
Й теплих променів дуже бажаю.
Як в ріки, є в мені мілина,
Й глибина у мені є безкрая.

Віхоли, життєві заметілі...

Віхоли, життєві заметілі,
На сиву голову, бува, летіли.
Та в голову вкладали лише мудрість,
Збагачувала душу мою щедрість.

Алла Сергатюк-Костюченко

Баба Федориха

Присвячується бабусі-сусідці
Насті Дмитрук

Пироги як пироги...
Аж ні! Бувають найсмачніші,
Бо їх пекли руки найніжніші.
А пригощала – очі найдобріші
Були в бабусі... Немов би вчора –
на їх, їж, бери.

То так, згадалась баба Федориха,
Її ж як не послуха – не оберешся лиха.
Шпорне очима, цупке слово скаже,
Ще й батьку знати дасть, а той вже
не промаже.

Боялась я бабусю і водночас любила.
За чесність, прямоту і небайдужість,
За багато що їй дякувала дуже...
Вона як вмерла –
за нею в вишнях сльози лила.

Красива молодість
та мудра зрілість

Молодість хоче показати,
Яка вона красива,
А зрілість хоче довести,
Яка вона мудра.

При житті добрим будь

Спокійно померти – це дуже важливо.
Щоб в останній свій день добре було,
Щоб остання хвилина була в нас щаслива,
Щоб все, що погане, від душі відлягло.
Душі відлітати в радості треба.
При житті добрим будь, щоб в рай ти попав.
Віддавши все краще, сміливо плинь в небо.
Отримаєш те, що в житті збудував.

Із Богом, сину, йди

Щоби відправить сина у дорогу,
Потрібно дати хліба і води,
А він, вклонившися до рідного порогу,
Щоб мами слово чув: “Із Богом, сину, йди.
Людиною ти будь, порядним, добрим, чесним.
Проблеми щоб усі зумів ти побороть,
Й любов до України зумів щоб ти пронести,
Добру тебе я вчила, мене ти не підводь”.

А діти, діти швидко поросли...

А діти, діти швидко поросли.
Здається ж, що учора все було.
А все ж давно… нагадують виски,
На них немов снігами намело.

Алла Сергатюк-Костюченко

Періщить дощ

Періщить дощ цілий уже вечір.
Із стріхи капа – мокро під порогом,
Під тином лиш пройти – заллята дорога,
Тра кури хоч загнати – накину щось на плечі.

Телятко відлучу від корови-мами,
Дам їй води, підкину ще травиці,
Підкришу буряка пухнастій я кролиці
Та погукаю сина, пройдуся під тинами.

Періщить дощ. Зійшлися всі у хату.
Смачну картоплю з'їли з салом та грибами.
Хтось щось сказав – обмовились думками,
Помили ноги, помолились, полягали спати...

У поета грошей не буває

У поета грошей не буває,
Зате слова стеляться рядочками.
Він природу та людей кохає,
Його мрії встелені віночками.

Бува, зирять очі

Бува, зирять очі.
Ох і колючі!..
Мов би хочуть убити.
Поруч як з ними жити?

Плине час...

Плине час... Ой, час же плине, плине...
Не зоглядівсь – немає знову днини,
Не встиг чогось, що міг би ще зробити,
Лише по ньому треба сльози лити.
Невишита сорочка роки лежить в корзинці,
З голкою… й з нитками – все ж не наодинці.
Пір’я недоскубто на пухку подушку.
Не вкинуто листа... – його ж чека подружка.
Ніжне слово не сказав – весь час збиравсь сказати.
Дума: ще устигну, часу ще ж багато.
Весь час спішив, весь час і не встигав же.
Чи вспію ще зробить – зозуля це розкаже.

Не завжди зрозуміють тебе люди...

Поглядом стрімким я швидко мчу у ніч
І ловлю погляди зірок до себе.
У нас контакт взаємний,
хоча й безмовна річ.
Незрозумілий на Землі –
частіше дивись в небо.
Силу й мудрість від місяця візьмеш,
Зірки яскраві сестрицями ось будуть.
Пройдуть роки, і ти це все збагнеш.
Не завжди зрозуміють тебе люди.

Алла Сергатюк-Костюченко

Душа ж – це все

Якщо ж в кого душі нема,
То що ж тоді болить?
І чи буває радість, жаль?..
В якусь наступну мить.
Чи відчува красу
Або чиюсь печаль?
Що відчуває й чим?
Душа ж – це все!
Вона радіє й плаче,
Коли прийти на поміч –
бачить.
Як пусто там...
То то не є ЛЮДИНА.
І в цьому лиш вона
Сама у всьому винна.

Розгубився сон

Розгубився сон
За думками, печалями.
Розкидалась мріями,
Наче коралями.
Так й світанок прийшов,
Прозорим рукавом тріпочучи.
Усміхнулось дитя,
Спросоння бормочучи.

Очі

Очі. Як два озерця.
І весь зміст у їх глибині.
Дивишся в них, і підказує серце,
Що тільки вони потрібні мені.

Боротись, добитись, не здатись

Важливо наснаги в мить важку набратись
Віри, надії, любові,
Щоби боротись, добитись – не здатись,
То усміхнешся ще сонцю, діброві.

Настане день!

Настане день, де слово крайнє
Скажуть прості люди,
Вогонь надії
Палать в очах їх буде.

* * * * *

Ївши хлібець,
Можна вдавитися,
На очі голодні
Якщо дивитися.

Алла Сергатюк-Костюченко

Десь береться...

Десь береться ніч,
Десь береться день,
І про те одвіч
Чуєм теревені.
Десь взялося серце,
Б'ється, вилітає.
Десь взялася пісня –
Ніжно хтось співає.
Десь взялася думка,
Десь взялось затміння.
Малював картину...
Де взялось уміння,
Голос де узявся,
Слово щоб сказати?
В птаха взялись крила,
В небі щоб літати.
Очі хтось придумав,
Два ясні озерця –
Глянуть, закохатись –
Ранить собі серце.
Десь душа теплиться.
Грамів, кажуть, два.
А чи їй комфортно –
Знає голова.
Десь взялися руки,
Ніжно що голублять.
Десь беруться й муки,
Що людину гублять.
Десь береться й радість,
З чого? Відкіля?
Не вспів пригорнутись –
Народив маля.

Десь береться ніжність.
Десь береться зло.
Десь взялася буква,
Слово щоб було.
Десь взялася вічність.
Десь береться мить.
Десь взялося сонце,
Що пала, горить.
Де береться холод,
Де тепло взялося,
Як з зернят маленьких
Вироста колосся.
Де беруться й хмарки,
Падають дощем.
Бува, їх чекаєм,
Щоб взялись іще.
Де взялась водиця,
Спрагу тамувати,
Чому ту людину
Хочу лиш кохати?
Іншую ж людину
Бачити не хочу,
І щоб не йти поруч –
Візьму трохи збочу.

Додому хочу

Душа тріпоче,
В ній спокою нема,
Додому хоче,
До свого села,

Алла Сергатюк-Костюченко

Де народилась,
Де довго прийшлось бути.
Щось зажурилась...
Додому тра майнути.
Додому хочу
Душу відвести.
Додому хочу...
А куди іти?

* * * * *

Не змогла б я десь жити
У іншому краю,
Це не є лиш слова,
Це знала і знаю.
Ну, хіба подивитись
Десь поїхати можу...
І щаслива, як вдома
На пероні я сходжу.

* * * * *

Я не буду кричати, що, гляньте, я є
І землю гребти від невдачі,
Але знайте, в житті все на місце стає.
Вірю, від радості я ще заплачу.

Згадались ось очі і погляд твій більше.

Алла Сергатюк-Костюченко

В день Перемоги на могилу піду

Присвячується вітчиму
Василю Івановичу Луценку
з міста Андрушівки,
що на Житомирщині

В день Перемоги на могилу піду
І низько вклонюся вітчиму,
Тихо постою, потім річ поведу,
Йому свою душу відчиню.
Буде радий мені, буду рада йому.
Це все серцем своїм відчуваю.
На чорний граніт тюльпани вкладу
І від нього сльозу заховаю.

Любов запалає, мов мак

До мене прийди
Ти.
Всміхнуся здаля
Я.
І будеш вести
Ти.
Піду, мов маля,
Я.
Погано мені?
Ні!
Це добрий є знак?
Так.
Чи це все вві сні?..
Ні.
Любов запалає, мов мак.
Так.

На душі то радість, то печаль

Стукають колеса у пітьмі.
То мій поїзд мчить мене у даль.
Цілу нічку мріється мені.
На душі то радість, то печаль.

Радість, що побачу земляків,
Що по рідній вулиці пройдусь,
Встигну ще на цвіт рясних садів,
Землі рідній низько поклонюсь.

Сумно, що немає вже рідні,
А була великою колись.
Скільки туги випало мені,
Серце каже: „Ой, тримайсь, держись”.

Тітка лиш лишилася одна –
Спомин, що багато нас було,
Щедро нас зустріне лиш вона
Й виведе з сльозою за село.

Ромашко, ніжна квітко

Ромашко, ніжна квітко,
Коханий, що не любить – плітка?
Чи бачити мене все ж хоче?
Скажи мені, пророче.
На пелюстках твоїх гадаю.
Що скажеш правду – знаю.
Солодку чи ж не дуже?
Скажи мені, мій друже.

Алла Сергатюк-Костюченко

Згадались ось очі

Пам'ятаю, ти був у моєму полоні,
Збирав мені маки по полі червоні,
Цукерки із цукру, що мати варила,
Давав і не чув... що я говорила.
А ще ти сидів, мовчав і дивився,
Й ніякі слова чомусь не лилися.
Згадались ось очі і погляд твій більше.
Ця згадка й тепер чомусь мене тішить.

Юність в душі збережу

Копицю волосся сивого
В вузлик тісніш зав'яжу.
Не зупиниш ти старість силою.
Юність в душі збережу.

Якась гіркота...

Якась гіркота... Чи мо' від кави?
Чи від погляду його очей?
Велика втома від думок...
Та й від недоспаних ночей...
Скотилася сльоза… мабуть,
таки від втоми.
Нема спокою чомусь вдома...
Буває, тішить словом: не бачиш, я кохаю?
А бачу ж інше...
Чи правда це – не знаю.

Алла Сергатюк-Костюченко

Сумно стало

Сумно стало,
Як тебе не стало.
В душі холодна пелена.
Тебе ж нема...
Хоч і вітер свище, виє..
Туги смутку не розвіє.
Як далі жить?
Душа болить.

Ця мить, як сни мої рожеві

Нарву ромашок польових
Та зазирну до них у очі
І пригорнусь до них, малих,
Згадаю мрії ті дівочі.

Вони сказати колись могли,
Чи мій коханий ще кохає.
Як ті ясновидці були,
А жаль, цього ніхто не знає...

Піду в жита, де мак горить,
Побути там я дуже хочу.
Нема кому що говорить
Про мою доленьку жіночу.

А квіти, квіти все поймуть,
В них душі чисті, кришталеві,
Дадуть печаль мені забуть,
Ця мить, як сни мої рожеві.

Посмішки твоєї ввік не забудеш

Розповів у танку, як ти мене любиш,
Поглядом стрімким, дотиком рук.
Посмішки твоєї ввік не забудеш
Й слова ті ласкаві, трембіти мов звук.
Гарячеє сонце нам посміхалось,
І квіти-красуні дивились на нас.
Взялася десь хмарка, і та заховалась,
Зник вітер-пустунчик, щоб вогник не згас.
Щоб від любові запалало два серця,
З них кожний старався робити добро,
І добрії люди повні відерця
Несли назустріч, щоб добре було.

Спогади

Потопає хата в зеленому саду.
Сюди більш ніколи, мабуть, не прийду.
Потопає в зеленіріднеє село.
Лагідною ненею ти мені було.
В дитинстві рідна вулиця казкою була.
Із трави духмяної віночки я плела.
Любила прибігати я у зелений гай.
Спогади ви, спогади, то був справжній рай.
Тут співала пісню я голосом дзвінким
Й була зачарована запахом п’янким.
Тут я закохалася в вісімнадцять літ,
Спогади лишилися, як холодний лід.
Тут родила сина я, ріднеє дитя.

Спогади ви, спогади, ось таке життя...
Любила доглядати я квіти у саду.
Дуже-дуже жаль мені, що до них не йду.
Живу тепер в місті я, а душа – в селі.
Прийдеться помирать колись на чужій землі.
Сюди більш ніколи поїзд не примчить.
Мої рідні люди, як без вас та й жить?

Візьму тебе навіки за свою

– Чорнява дівчинонько, почекай,
Хоч хвилину подивитись мені дай.
Твоє личко полонило вже зовсім.
Хочу з радості співати я пісні.
Я за руку тебе, мила, хочу взяти,
Де живеш і чия будеш, хочу знати.
– Я дівчина, як калина, не твоя,
І від смутку, від печалі не своя.
Ти ж ще юний і вродливий та один,
А у мене підростає малий син.
І я старшая від тебе, придивись.
На дівчині молоденькій ти женись.
– Говорить цього, кохана, ти не смій.
Твій синочок відтепер ось буде мій.
Ти мені, дівчино люба, не відмов.
Я так вирішив і скажу цеє знов.
Не послухаю і матінку свою,
А візьму тебе навіки за свою.

1992

Моє село – моя сім’я

Якщо сумую –
Дзвоню в село.
Щось там дізнаюсь,
Що є й було.
Почую голос
Чийсь дорогий,
Промовлю слово,
Що щось бринить.
Отак й розважусь
На хвильку я.
Моє село –
Моя сім’я.

Я дуже людина багата

Я дуже людина багата,
Хоч грошей не маю зовсім.
Душа, що моя не пихата,
І вмію співати пісні.
Що вмію танок танцювати,
Геть серце летить із грудей,
Що вмію людей лікувати,
Бо дуже я люблю людей.
Багата, що вмію кохати.
Багата, що правду скажу,
А ще, що не вмію брехати
І знаю у всьому межу.

Алла Сергатюк-Костюченко

Надію бачу

Розтанув сніг,
А я чекаю...
Буя весна.
Ну ж прийдеш, знаю!
Злиняло й літо.
Надій не трачу,
І з жовтим листям
Надію бачу.

Твоє зірчасте листя, красень–клене,
Милуючи наш погляд, вниз летить.
Червоно-жовте й де-інде зелене,
Струснувшись вітром, вітром мчить.

Алла Сергатюк-Костюченко

За осінню зима

Твоє зірчасте листя, красень-клене,
Милуючи наш погляд, вниз летить.
Червоно-жовте й де-інде зелене,
Струснувшись вітром, вітром мчить.
Шепоче осінь, кружляючи із вітром,
І хмари опустились, все хтять чути.
За осінню – зима, новина ця в повітрі.
Все чудово! І все це мусить бути!

Жовті очі ромашки

Жовті очі ромашки
Пильно дивляться в небо:
Як летить в небі пташка,
Дрібні хмарки, мов стебла.
Бачать: сонце іскриться –
Воно ніжить світ мило,
А вночі, як не спиться,
Бачать зоряне диво.

В душі моїй – весна

Встелила осінь листям,
Мов килимом садок.
Калина, мов в намисті,
Сусід її – струмок.
Він шепоче: „Осінь,
Он золота, красна.
А як на тебе гляну,
В душі моїй – весна.”

Невже можливо це колись забуть?..

Буяння трав та пахощі квіток п’янких
Стоятимуть в душі до днів моїх останніх.
Був гул хрущів та спів пташок дзвінких,
Сиділа б зачарована всім цим до рання.
Десь взявся кіт чужий, потерся біля ніг.
Своїм мурчанням приніс затишок у душу.
Сидівши з ним, і час мій швидко збіг.
А завтра в місто їду, й цю красу залишити я мушу.
А в нічку зоряну, не вспівши ще заснути,
Почула квакіт жаб, що так давно не чула.
Невже можливо це колись забути?..
І скільки літ пройшло б, а цього б не забула.

Гірська ріка...

Гірська ріка, пада, щебетала,
Казала всім, що доля в неї вдала,
Що може всіх стрімко перегнати.
Кругом ліси –то батько її й мати.
Велася в горах, мов би той віночок.
Ще й сина має – он блищить струмочок.
Біжить вода, біжить собі, іскриться.
Усе спішить, ніколи їй не спиться.
Ще й попада, бувають, і пороги,
Звернути річку хочуть із дороги.
„Та не боїться їх гірськая річка”, –
Казала нам красунечка-смерічка.
Гірська ріка, пада, веселилась.
На неї хмари й сонце задивились,
А зірочки вночі у ній купались.
„Вона чудова!” – нам вони зізнались.

Алла Сергатюк-Костюченко

Обурювались вітру поведінкою

Ми всі обурювались вітру поведінкою,
Що все розкидав, нічого не зібрав.
Не дорожить й своєю він домівкою.
То там він був, то там він спав.
І все свистить на кожному він кроці,
І все гуде – міг би й помовчати.
Й не збагнеш, на чиїм він боці.
Повіявсь десь дерева колихати.
По принципу живе:
Де сила є, там розуму не треба.
Хтось обізвавсь, що й добра в нього риса є.
Розвіяв хмари, й стало чисте небо.

Зима засипала землю

Мов пір'ям пухнатим,
Зима засипала землю.
Сріблястим халатом
Накрила зів'яну зелень.
Скувала ріку
В кришталеві холодні обійми.
Ми йдемо в кожушку –
Назустріч хурделиця віє.

* * * * *

У моєму саду, саду
Повно дуже винограду.
А садок мій у віконці,
Там, де сонце на балконці.

Тобі лиш сонце, вітер – вірні

Ранок. Весняний сад. Всі пахощі мої...
Джмеля проснулось. Смокнути хоче меду.
О, бачу сльози, сльози попереду...
Троянда плаче – пелюстки в сльозі.

Роса-сльоза вмостилась на пелюстці.
Заздрять всі її красі, чарівності.
Милує око що, своєю вона ніжністю,
То ж і в сльозі тепер, немов би у намисті.

Лиш соловей співа – то є її розрада.
І подих вітру, що її колише.
Та промінь сонця, її він не залишить.
Що є вони – цьому вона рада.

Метелик десь узявся. На неї примостився.
Він гість її – його поколихала,
Що він красунчик, йому вона сказала,
Дала роси – він з радістю напився.

Поласував і сили вмить набрався...
Сусідки-квіти поруч шелестіли,
Очима, заздрячи, вони б її і з’їли.
Та гість був вдячний, високо піднявся.

Була я свідком цього. То бачила зарання...
„Бувай”, – сказала троянді я чарівній
Й добавила: „Тобі лиш сонце, вітер – вірні.
Я ще прийду”, – сказала на прощання.

Алла Сергатюк-Костюченко

Принадна ти, волошко

Зворушлива й принадна ти, волошко.
Посиджу біля тебе, мабуть, трошки.
Як вечірнє небо, в тебе очі сині.
Буя краса, де ти ростеш в долині.

* * * * *

Засумувала тополенька, зажурилася.
Білим пухом укрилась, обвилася.
Заховала свій смуток від ока пташиного,
Щоб не бачили розпачу тополиного.

* * * * *

Дощ, капа дощ… Така зима.
Ще й зонт зламавсь і не розкрити.
Краще б сніг – його ж нема.
Лежать чорняві сірі плити.
Промчало авто – залляло вщент
Штани та поли й майже очі.
І дощ пустивсь густіш іще,
Немов здурів, що йти ще хоче.
Пробіг он пес – хвіст підігнув,
Змок та змерз цей бідолаха.
Та кіт чимдуж в під'їзд шмигнув
"Ох і зима" – хтось забалакав.
Дощ, капа дощ – хоч і зима.
Зонт зажбурну, бо ж не розкрити.
Краще б сніг – шкода нема.
Кругом дощем усе залите.

Люблю вас, люди й нене Україно!

Алла Сергатюк-Костюченко

Їдуть всі до Олексія...

Прекрасному лікарю, чудовій Людині

Кобеляки, Кобеляки,
Полтавська земелько,
Костоправи тут живуть,
Всіх рівня гарненько.
І Руденко – Божий син
Тут ось проживає.
Має душу він велику
І втоми не знає.
Він талант є неодмінно,
Серцем ой добрячий!
Тож не може він дивитись,
Якщо люди плачуть.
Має серце він велике
І дужії руки.
Позбавляє усіх нас
Від горя та муки.
Їдуть з всеї України.
Їдуть з всіх усюдів.
Їдуть всі до Олексія
З надією люди.

Назустріч людям хочу йти...

(У співавторстві з Юлією Тимошенко)

Назустріч людям хочу йти,
Віддати їм душі тепло,
Бажать, щоб добре їм було,
Любов і радість їм нести.

В ганьбі на цілий світ ми жити більш не хочемо

Можливо, Україна вже наша зацвіте?
Можливо, безнадії в людських очах не буде?
Можливо, поталанить й роботу віднайдем?
Можливо, посміхатись частіше будуть люди?

А молодь, що навчається, проявить свій талант?
І руку ми їй в цьому захочемо подати?
І на устах частіш, можливо, буде жарт,
А не що де купить і як зручніш продати?

Можливо, цього разу не лиш пусті слова,
Якими вже так звично ви нас, на жаль, годуєте.
Можливо, й не від віку десь сива голова,
А ви лише для себе все кращеє мудруєте.

Ночами хтось не спить: де гроші взять на хліб.
Тож не спите і ви: де краще їх сховати.
Хіба ж перебудова буває стільки літ?
Скажіть же ви хоч щось...Чи є вам що сказати?

Можливо, не боятись і вас частіш питати?
Ми відповідь доречну чути хочемо!
Як цю ганьбу красуні-нені заладнати.
В ганьбі на цілий світ ми жити більш не хочемо!

1999

Алла Сергатюк-Костюченко

Батьківщино моя, Україно!

Батьківщино моя, Україно!
Ти у світі у мене єдина,
Тільки тут мене сонечко ніжить,
На чужині ж лиш погляд мій ріже.

В Україні милуюсь полями
Й сади буйні люблю до безтями.
На чужині ж – я просто дивлюся,
Бути довго десь в світі боюся.

Гріє тут мене й мова співуча,
І людини той погляд разючий,
Чужі ж очі по-іншому світять,
Нема людуріднішого в світі.

Тримайсь, Україно!

Тримайсь, Україно, Шевченків народ!
Ти ще подолаєш мільйони незгод,
Ти підіймешся на сильнії ноги.
Будуть красиві дніпряні пороги.
Дасиш своєму люду надійне плече,
Його безнадія так довго пече.
Давайте візьмемось всі дружно за руки
І вмить подолаєм наругу та муки.
Давайте залишим злиденне життя
Та зробим собі щасливим буття.
Щоб діти росли, майбутнє було,
Щоб гарними були місто й село.

2002

Не маю сумніву в любові ані трошки я

Уже мої скроні снігом припорошені.
Прийшли роки непрошені, непрошені.
А серце б’ється також, як й раніше.
В душі-колисці кохання я колишу.

Люблю вас, люди й нене Україно,
Ліси, поля, рівнини і долини.
Люблю пісні на мові українській,
Хлібець смачний та запашний, поліський.

Люблю село, в якому народилась.
І ту росу, якою вранці вмилась,
І колоски пшениці, наче сонце,
І на бузок мій глянути з віконця.

Люблю джерельце з чистою водою,
Люблю посидіти в затінку під вербою,
Люблю в житах бродити з маками, волошками,
Не маю сумніву в любові ані трошки я.

Це ти, Україно

Піснями оспівана,
Житами засіяна,
Каштанами всаджена,
Садами наряджена.
Це ти, Україно,
Матусе єдинонька.

Алла Сергатюк-Костюченко

Тебе, Україно, ми хочем любить!

Найдімо роботу у своєму домі,
Українки милі, а не мчимось вдаль.
Там будуть гроші, та не буде долі.
Везем ще й звідти відчай та печаль.

Веземо відчай, бо коли ж скінчиться...
За цим здобутком не бачимо життя.
Старенька мати сумно просльозиться
Й візьме на руки мале твоє дитя.

“Ось, мій онучку, мама повернулась.
Стомилась дуже у розлуці буть.
Працює в домі, що й не розігнулась,
Бо ж завтра знову у далеку путь”.

Положить руку сину на голівку:
“Рости здоровий, мене не забувай”.
Летить сльоза у неї на долівку,
Бо ж їхать знову у далекий край.

В такій напрузі і літа минають.
Згрубіла ззовні від праці та журби.
І щохвилини сили залишають,
Стають все важчими щодень її торби.

Ну хоч скажіть нам: скільки так ще бути?
Якому Богу помолитись нам,
Щоби копійку легше роздобути,
Щоб бачить мам своїх малесеньким синам?

“Ця мить, як сни мої рожеві”

Щось шлях до кращого довго затягнувся,
До нього, видно, нам не добрести.
Про відпочинок кожен вже й забувся.
Чи цей тягар ще довго так нести?..

Нехай хоч дітям краще було б жити!
Від цих думок душа щемить, болить.
Ми хочем гордо по землі ходити.
Тебе, Україно, хочем любить.

Ти ж така гарна, квітуча, багата.
І люди розумні, трудящі живуть.
Повинна багата буть кожная хата,
А люди з відчаю та голоду мруть.

Ну що б це зробити у рідному краї,
Що став, як чужий, для тисяч людей?
Де б це подітись від вічної втоми?
Коли вже настане щасливий той день?

Щоб ціни на ліки у нас співпадали,
Щоб в гастроном без оглядки зайти,
Щоби сорому за себе не знали,
Щоб не плестися, а гордо іти.

Дай, Боже, хоч миру ти нашому люду,
Відводь ту страшну від нас Ти біду,
А я тобі, Боже, цього не забуду,
В прославленні Тебе пісень заведу.

2002

Алла Сергатюк-Костюченко

Любім свою землю

Поле, поле, поле
З житом у покосах.
Земля плаче, стогне,
Допомоги просить.
Посіяти щоб вчасно
І щоб обробити,
Щоб було не сором
По землі ходити.
Щоби паляниця
Була в кожній хаті.
Любім свою землю –
Будемо багаті!
Бережім природу
Як зіницю ока,
Як жіночу вроду,
Де душа глибока.

Ліні Костенко

Тоді прокидаюсь, дишу, живу,
Як Ліну Костенко читаю,
Із подивом в світ її стрічок іду,
Бува, й зупинюсь, завмираю.
Вискакує серце, б'є, мов бубон, в виску.
Який простір душі… І талант, щоб сказати.
Слово її мчить в злотому візку.
Я – маленьке дитя, ти – Великая мати!

Життя велике й не завжди малина,
Щоби ти, сину, людиною став.

Віра – це вже половина успіху

Віра – це вже половина успіху.
У справах, які ти розпочав,
Не дай ворогам своїм, сину, утіхи,
Не будь посміховиськом в їхніх очах.
Хай буде у всьому відкрита дорога,
І терни любі щоб ти переміг.
Жени відчай від свого порогу,
То завжди здобудеш радість і сміх.
Щоб праця була тобі в насолоду!
Творчого злету до самих вершин!
Затишшя тобі в любу непогоду,
З удачею будь, щоб був не один.
Правді дивись завжди сміло у вічі.
Й тільки що думаєш, те й кажи.
Живеш один раз, на жаль, а не двічі.
Честь і порядність завжди бережи.
Знай, перед ким розкрить маєш душу,
Умій роздивитись, хто поруч іде.
Тобі я, синочку, сказати це мушу,
Тобі це не скажуть ніколи й ніде.
А ще ти ніколи нікого не бійся,
Біда тільки в того, хто з страхом живе.
Все, що погане, за вітром розвійся.
Хай щастя й здоров'я до тебе пливе.
Хто в житті допоміг, перед тим ти схилися.
Віддай свою шану й душевне тепло.
А ще ти ніколи й нікому не мстися,
Розумій ти усіх, що б там не було.
Хай на слово оце буде добра хвилина,
Щоби ти, сину, усе пам’ятав.
Життя є велике й не завжди малина,
Щоби ти, сину, людиною став.

Сорочку вишила тобі, мій сину

Сорочку вишила тобі, мій сину.
Останній вузлик ось перекушу.
Носи, здоровий, ти її, дитино,
Щасливий будь в ній, Господа прошу.
У неї, синку, я всю душу вклала,
І не жаліла недоспаних ночей.
А вишиваючи, тобі добра бажала
І з радістю дарунок роблю цей.
Стелилась кожна стрічечка рівненько.
Це знак є добрий, думаю, дитя.
Люби носить частіш її, рідненький,
Щасливим щоб було у ній твоє життя.
Особливо, якщо їдеш в путь далеку,
Дарунок цей накинь на пліч собі.
Натхнень тобі і творчого в ній злету,
Любові від людей із ранку до зорі.

Дивлюся на сина...

Дивлюся на сина:
В нього батькові очі
СІРІ.
А ще віднайти
дуже хочу
ВІРУ!
Віру лиш в себе...
В добру мить
непогожу...
Думаю – буде
Син на батька схожий.

Буяє осінь, а в душі моїй весна

Ось мій маленький хлопчик народився.
Крихітку любу Дмитриком назву.
З невдач колись і час немов спинився.
Тепер же з гордістю синочка я несу.
О, славний Боже, встели Ти нам дорогу
Квітками, житом, сонячним теплом.
Не допусти біди Ти до порогу,
Щоби її в нас в домі не було.
Зібрала б квіти по усій планеті
І в шану Богу їх би принесла.
Щаслива я, немов пташина в злеті.
Буяє осінню в душі моїй весна.

1982

Погодую своїх віршовим сніданком,
Я ніч їх писала, до самого ранку,
Ну, хліба дам трохи і ще кусень са-

З Перемогою щиро вітаємо

Старенькі, наші милі дідусі,
Ми раді всіх вас бачити, усі
З тюльпанами, медалями, шановні.
Ви гордо йдете під музику в колоні.
Ще юними пішли ви в смертний бій,
Залишивши і маму, і кохану.
На так багато років позбулися ви мрій,
Та свято вірили – Перемога ця настане.
Нагадали всі ви нам страшний той час,
Про ту війну забути ми не сміємо.
За любов до Вітчизни цінуємо вас
Та з Перемогою щиро вітаємо.

Як добре на душі!

Як добре на душі!
Як сонце світить!
Як пишуться вірші,
І як сміються діти!
Печалі як нема,
То добре дуже,
І як сміюся я,
І ти – мені, мій друже.
І ще, як хліб лежить,
Духмяний у хлібниці,
І б’ється птах в вікні –
Ждать гостей годиться.
А ще любов як є,
Світла, мов зірниця,
А ще як доброта
У кожного іскриться.

Алла Сергатюк-Костюченко

Я мов в раю

Як тільки сонце засіяло,
Сніг зійшов.
Ти із квітами, коханий,
Знов прийшов.
Ти із квітами, коханий,
І бажаний, і жаданий
Знов прийшов.
За весною буде літо,
В вишнях сад.
В почуттях наших навіки
Буде лад.
В очах кохання відшукаю,
Взаємно я тебе кохаю,
Я мов в раю.
І осінь прийде золота
В наш дім.
Навіки буду я твоя,
А ти – моїм.
Щаслива буду в платті білім,
Ми в почуттях з тобою вірні,
Любов моя.

Вальс, вальс, вальс

Вальс, вальс, вальс...
Крутяться всі по парах.
Вальс, вальс, вальс...
Посміхаємось ніжно, ласкаво.
Київський вальс, він у серці у нас.
Вальс, вальс, вальс...
Вогні заблищали яскраві,
В душі у нас свято настало.

Ми за руки взялись
І серцями сплелись,
Вальс, вальс, вальс...
В небі зірок кружляє багато.
Ми до ранку могли б танцювати.
Київський вальс, він у серці у нас.
Вальс, вальс, вальс...
Тут повітря чудове, духмяне.
Ми ж щасливі, кохані, бажані.
Ми за руки взялись
І серцями сплелись,
Вальс, вальс, вальс...

Весна настала

Весна настала –
Рожевий цвіт кохання,
І ми з тобою
Сидимо до рання.
Весняні зорі
Низько, низько світять.
Нас обвиває
Верби пахуче віття.
Твої губи
Ніжно щось шепочуть,
Тебе кохаю –
Й я сказати хочу.
Моє кохання,
Як п’янке похмілля.
Щаслива мить та,
Що тебе зустріла.
Навік втопилась
В очах, як небо синє.
Весняні зорі...
Вони у всьому винні.

Зробили лавочку в саду

Зробили лавочку в саду.
Я, як стемніє, туди йду.
Посиджу, трохи відпочину.
Бува, життя в думках поплине.

Хтось із сусідів підійде,
Якусь розмову поведе:
І про колгосп, і про село,
І що нового вдень було.

Скаже: „У Ганьки корова нова,
В Володьки буде забудова,
В Наталки внучок народився,
А Миколай ущент напився.

В Поліни хтось у льох заліз,
Степан розбив Юркові ніс.
Ой, як гарно в Ніни в хаті,
Маруся йшла в новому платті.

З роботи вигнали Василя,
В Петра з Оленою весілля...
Рижа Катька, конопата,
Щось не білить й досі хату.

У Петра ж живіт здоровий;
Щипає Олька свої брови;
На Дмитра щось сват надувся,
Позичив гроші та й забувся.

Побились куми Свєтка й Тоня,
Їх боронила тітка Соня.

“Ця мить, як сни мої рожеві”

Галька в Київ подалася.
Нова машина у Михася.

На вахту їздить Опанас,
Той любить гроші про запас.
Про Ольку нащо й говорити,
Борщу ж не тямить і зварити.

Горілку гонять Танька й Поля,
У них важкая, мабуть, доля,
Бідують, певно, що це роблять,
Хоча ж чужії сім’ї гроблять.

І огірки щось не вродили,
Бо їх на Юр’я не садили.
Картоплю з’їли геть жуки.
Худі на фермі щось бики.

У Вальки вкрали всю капусту.
У Слави тягне з хати дустом.
В Кирила – виродки, не діти.
Нема від них де душу діти.

В Івана жінка он гуляща.
Усе гуляє й п’є ледащо.
Ох, працьовита Катерина...
У Нюрки найдена дитина...

В Андрія жінка язиката.
Не пускаймо її в хату!
Сидить на яйцях в Сашки курка.
Усіх курчат поїла Мурка.

Олена, бачте, всім торгує.
Сергій щось дома не ночує...
Денис порізав крепко ногу,
Як переходив он дорогу.

Із попом ховали брата,
Було ж людей там повна хата.
Його в костюм у новий вбрали,
А не в старенький замотали.

А ще Павло...
А ще Марина...
А ще Данило...
Та Ірина...

Про все, за всіх, не по порядку...
Ми язикам робим зарядку.
Так сидимо та теревеним
На лавочці своїй щоденно.

Село є рідная домівка.
Болить за все у всіх голівка.

Сало з'їв –
І жить охота,
Тоді клеїться
Робота.

* * * * *

На весілля я піду

(гумореска)

На весілля я піду,
Хоч нап’юся – не впаду.
Води ковтну з бульбашками,
Та й прицопну каблучками.

Гоп-гоп навприсядки,
Чую, свищуть мені в такт.
Ой, сподобавсь той лисенький,
Й *мєня відєть*, бачу, рад.

Собі ціну добре знаю,
Пацана – не проморгаю.
Знаю добре, що вродлива
Й до прохань я жаліслива.

Гоп-гоп навприсядки,
Чую, свищуть мені в такт.
Ой, сподобавсь той лисенький,
Й *мєня відєть*, бачу, рад.

Ще горілки пригублю.
Веселитись я люблю.
А з піснями не повезло,
Бачу, геть мене розвезло.

Гоп-гоп навприсядки,
Чую, свищуть мені в такт.
Ой, сподобавсь той лисенький,
Й *мєня відєть,* бачу, рад.

На весілля я піду,
Хоч нап'юся – не впаду.
Води ковтну з бульбашками,
Та й прицопну каблучками.

Гоп-гоп навприсядки,
Чую, свищуть мені в такт.
Ой, сподобавсь той лисенький,
Й *мєня відєть*, бачу, рад.

Буду їхать в Америку

Буду їхать в Америку,
То візьму я сала,
Щоб за три-дев'ять земель
Там я не пристала.
І самогону хоч півлітру.
Якщо вже пропустять.
Вип'ю трохи я в повітрі –
Бо летіть боюся.
Та ще термос прихвачу,
В нім чайочок з м'яти,
Щоб над тим хоч океаном
Трохи подрімати.
Й само собою прихвачу
Я святу іконку,
Щоб хоч цілими лишились
В вусі перепонки.
І як буду виходити
Я з своєї хати,
То подумаю, чи тра
Мені штани брати.

Визначна була подія

Визначна була подія –
Стас получку получив.
І нічого він не вдіє.
Хоче випить, хоч кричи.

Ходить він із шинку в шинок,
Там винця хльобне, там пива.
Ділись гроші – звісне діло.
Ще й он сам лежить під тином.

Хто йшов, об нього спотикались
Та на нього оглядались.
Всі дивились – пізнать хотіли.
Та не тут то було діло...

Морда синя, ніс – картоплина.
Хіба ж була така людина?
І мателяє щось руками –
Веде діалог із чортами.

Була, що дехто геть хрестився,
А хтось плював, а хтось і злився.
Невже так можна он людині?
Живуть же краще навіть свині.

Ще й он Шарик біг в дорогу,
Узяв підняв на нього ногу.
Що ж сказать на це потрібно?
Живе Стасько духовно бідно.

Як добре на душі, як сонце світить,

Тиха нічка прийшла

В’ється з труб он тих хат понад лісом
Легкий дим в надвечір’ї.
І якась зачарована тиша –
В небі м’яке сузір’я.
Ліхтарі он горять,
І сніжинки у світлі танцюють.
Дітлахи йдуть вже спать,
Їх бабусині казки чарують.
Тиха нічка прийшла,
І кота теж впустили до хати.
В нього пісня проста,
Від тепла буде щось муркотати.
Нічка вкрила усіх.
В неї ковдра зірками розшита.
І дідусь старий ліг,
Ще лишилась в бабусі молитва.

Їжачок-розумничок

Їжачок-розумничок
По садочку бродить.
У травичці, на землі
Яблучка знаходить.
На колючки наштирхає
Та й додому ковиляє.
Він працює – не лінивий,
До роботи – не спесивий.
Ну і, звично, хто працює,
То всім смачненьким ласує.

Алла Сергатюк-Костюченко

Сонечко за гаєм заховалось

Сонечко за гаєм заховалось,
Стомилося за день.
Теплом гріло, ніжно посміхалось.
Спати час... Скінчився день.
Гай беріг його, давав ще й прохолоду,
А птахи колискової співали.
Вони всі дбали про сонечкову вроду,
Всі бо любов до нього мали.
Минула нічка. Рожево засвітало.
І сонечко із-за ріки з'явилось.
Воно раніш за нас усіх устало,
Воно раніш за нас усіх умилось.

Бджілка дзеленчить, літає

Бджілка дзеленчить, літає,
На квіточки кругом сідає,
Хоче скрізь медок зібрати
Та людей всіх частувати.
Щоб ми їли мед пахучий
Та щоб кашель нас не мучив.
Меду ложку дали Тані,
Стали щічки вмить рум'яні.
Ще, хто хоче добре спати,
На ніч треба меду взяти.
Мед смачний їмо охоче.
Бджілку дякувати хочем.

Чистої водички

Чистої водички
Я нап’юсь з кринички.
Калина щось киває,
Мабуть, припрошає.

Катруся віничок взяла

Катруся віничок взяла
І в кімнаті підмела.
Квіточки в горшках полила,
Ще й посуду перемила,
Ляльок всадила на дивані
Та руки вимила у ванні.

Котику коханий

Котику коханий,
Не лізь ти сам в сметану.
То тобі багато,
Мусиш про це знати.
Вуса он твої в сметані.
Не лишив сметани Тані.
Наївшись смачно, геть побіг,
Десь в кутку поспати ліг.

Горобці наприлітали

Горобці наприлітали,
Галасливо від них стало.
Станемо їх рахувать:
Раз, два, три, чотири, п’ять.

Алла Сергатюк-Костюченко

Скрізь лунав дитячий сміх

Скрізь лунав дитячий сміх,
То Івась до нас прибіг.
Не вмивався десь днів сім,
Все присохло, що він їв.
Сорочка ґудзиків не має.
Де поділись – він не знає.
Штани ж вдягнув, де зад – вперед,
І зовсім зім'ятий кашкет.
Взуття не чистив він ніколи.
А ще збирається до школи!
Ми як побачили його –
Ото вже реготу було.

Візьму в руки я лопатку

Візьму в руки я лопатку
Та й скопаю свою грядку.
Гарбуза там посаджу
Потім мамі покажу.

Скаче Орлик

Скаче Орлик, грива в'ється.
Геть земля під ним трясеться.
Коник красень, всі ми бачим.
Сяду я, на нім поскачу.
Помчимо у чисте поле,
Там, де вітру гулять воля.

Олівці-малювці

Олівці-малювці
Лежать у коробці.
Всі чудові кольори,
Гарні усі хлопці.
Часом спорять між собою:
Хто з них важливіший?
Ну, доходить геть до бою,
Давайте-но їх втішим.
Коло жовтеньким напишем
Й що це сонечко – підпишем.
Де зеленим малювали,
Там трави багато стало.
Синім небо помалюєм –
Своє значення відчує.
Червоним квіти запалають.
Ворони чорні залітають.
Коричневий будинок буде.
Що всі важливі не забудуть.

Мишка нищечком біжить

Мишка нищечком біжить
Та від ляку геть дрижить:
“Не зустріти б лиш кота
Й не попасть до живота,
Щоб не стать йому сніданком.
Де б це нірку знайти в ганку?
Щоб хоч лиш переховатись
Й до зернят смачних добратись”.

Лежить рижий котик на сіні у тиші

Лежить рижий котик на сіні у тиші.
Згадав, що він любить сірії миші.
Всією душею, як тільки може.
Зустріти б з одну, мо' фортуна поможе.
Лежить та й став думать, як це зробити,
Щоб сіру красуню на сіні зловити.
Фортуна з'явилась – почув шарудіння.
Ще мить – промайнула красуня ця тінню.
Узяв кіт настроїв погляд чарівний
І хитро подумав – їх сили нерівні.
Та в мить відвернувся, немов не цікавить.
Сам страх же пильнує, не ловить він гави.
Мишка по-іншому це розцінила:
„Щось кіт не полює, – стало їй дивно. –
Чи я не красуня, чи мо' не смачненька?"
І враз опинилась у роті, дурненька.
Мораль я маленьку зараз напишу,
Що дуже наївні сірії миші.
Їм не потрібно коту довіряти.
Миші маленькі і мусять це знати.

Сестричка Катруся

Сестричка Катруся
Доглядала Марусю,
Кашку варила,
В садочок водила.
Як спати вкладала,
Казки їй читала.

Котик Борис

Котик Борис
В шкафчик заліз,
Горщик розбив,
Сметану розлив.
Бабуся хотіла
Зловити кота,
Та все ж ця робота
Була непроста.
Відчинені двері...
Кіт скористався:
Щосили, щодуху
Із хати подався.

Їла Маша смачну кашу

Їла Маша смачну кашу,
Не пізнати було Машу:
Каша в носі, в вусі – каша,
Бо була мала ще Маша.

Петрусь м’ячика схопив

Петрусь м’ячика схопив
Й по дорозі покотив.
Хутко хлопці всі зібрались
Та м’ячем всі довго грались.

Загадки

* * * * *

Мене били, товкли,
М'яли щосили.
Щоб вдався на славу,
Бога просили.
В вогонь посадили,
Потім хвалили.
(хліб, паляниця)

* * * * *

Як нічка настане,
То я королюю.
Темні доріжки
В світлі малюю.
(ліхтар)

* * * * *

Я зелена, прудко скачу,
Рай в болоті свій я бачу.
(жаба)

* * * * *

Я король в нічному небі
Цілу ніч дивлюсь на тебе.
(місяць)

* * * * *

В будинку живе,
На пічці ночує,
А в темній коморі
Буває полює.
(кіт)

* * * * *

Не дерево я – листочки все ж маю.
Хто мій є товариш – того повчаю.
(книга)

* * * * *

Дядько мною проведе –
Піді мною все впаде.
(коса)

* * * * *

Все навколо охайно помила,
Потім спокійно в куточку спочила.
(швабра)

* * * * *

Тепло даю я, посміхаюсь,
Бува, за хмаркою сховаюсь.
(сонце)

Алла Сергатюк-Костюченко

* * * * *

Тридцять два брати в два ряди сидять,
Три рази на день працювати хочуть.
(зуби)

* * * * *

Розтовстів я на городі
При бабусиній турботі,
Я червоний, я м'який,
Ну, скажи, хто я такий.
(помідор)

* * * * *

Моя важлива є робота –
Попасти швидше у ворота.
(м'яч)

Мои песни про чистые росы,
Мои песни про скошены ро-
зы,
Мои песни про счастье люб-

Алла Сергатюк-Костюченко

Свеча с слезою

Потух огонь. Свеча с слезою.
Ей скучны темень,
Дождь и ливень –
Она не скроет.

С окна так сильно дуновенье,
Упала штора, ваза бита,
Вдали гремит, там всё сердито –
То было лишь одно мгновенье.

Ещё сиянье злей меча.
Деревья гнулись, извивались.
От страха все они метались.
Она рубила их сплеча.

А утром было чисто небо.
Сиянье солнца так прекрасно!
Оно всходило из речки красным.
Вчера б ты лучше там и не был…

Камень у дороги

Услышь меня, ты, камень у дороги.
Поведать я хочу свою печаль-тревогу.
Умеешь слушать ты, умеешь и молчать.
Тебе лишь одному могу я доверять.
Ты вырастешь большой, травою обрастешь,
Все тайны и секреты с собою унесешь,
Я ж наговорюсь, слезой тебя умою.
Тихо посижу, й уйду своей тропою.

Месяц май

Порхают бабочки, летают,
И солнце лучиком стреляет.
Месяц май!
Цветок, кокетлив, изогнулся,
Росою утренней умылся.
Наших знай!

Травинка нежна, зелена.
Для красоты она нужна.
Она-то знает.
Тюльпан красивый, гордый, красный,
В саду он смотрится прекрасно.
Глаз замирает.

Сирень в углу скромна стоит,
Но запахом нас всех пьянит.
Душа цветов!
Ромашка нежна, как невеста,
Ей в саду всегда есть место.
Всё без слов…

Подарю я любовь

Подарю я любовь тебе нежную, чистую,
А если слезу – то от радости,
Улыбку отдам, как солнце, лучистую,
Осыплю словами, как сладостью.

Алла Сергатюк-Костюченко

Мой Бог спасёт

Друг мой есть моё перо,
Бумага, что вот всё поймёт.
От одиночества на дно
Не лягу я, мой Бог спасёт.

Строчки бегут, кувыркаются…

Звёзды искрятся, светятся.
Месяц глядит на них.
А шарик Земной вертится,
Сижу я на нём – пишу стих.

Сижу над рекою я тихою,
И как-то вот мне не до сна,
А часики медлено тикают –
Вот и строчка полилась одна.

Строчки бегут, кувыркаются.
С фонарем их в руках догоню.
А звёздочки мне улыбаются,
Что, как рыбку, стишок я ловлю.

Деньги – слёзы

Деньги – слёзы, жестокость, суета,
Обман и грех наверняка имеются.
В глазах богатых не светит доброта.
У них и с совестью
вот всё никак не клеится.

Солнце в печали

Солнце в печали. Оно в затменье.
Как сквозь очки, Земля видна.
Прогрета не до дна вода.
Откуда взялись эти тени?

Хочу быстрей тепло отдать,
Хочу быстрей увидеть сад,
Искрящий горный водопад,
Ну, кто бы смог меня понять?..

Собрались с трубами? А я стесняюсь...
Уставились.... И всё глядите?
Познать загадку вы хотите?
Ну, слава Богу, возвращаюсь.

Опять лучи мои искрятся,
Они ласкают, нежат, греют.
Они теплом печаль развеют.
Хочу в любви Земле признаться.

Я так скучало в темноте. Опять пылаю.
Цветы в саду мне благодарны,
И от лучей моих шикарны.
Меня вы любите – я знаю.

Часики тикают...

Часики тикают, время уходит.
Старшими стали на минуту, на час.
Часики тикают, их не умолишь,
Поспеши же с собою взять мудрость в запас.

Алла Сергатюк-Костюченко

Мой сон...

Ну кто сказал: “Прощай...”?
Меня не отпускай
До дней моих последних.
Судьбу благодарю,
Тебя боготворю
Вот в этот день весенний.

Смотри, горит заря,
Ночной нам свет даря.
Прощаться с нами, ох, она не хочет.
Смотри, летит сова.
Увидя вместе нас,
Громко как хохочет.

Стоим мы под луной,
Одни в ночной тиши.
И вальс-бостон танцуем.
Нам очень хорошо,
Что мы с тобой одни,
Ничто нас не волнует.

Уже рассвет пришёл,
Но сон мой не прошёл,
Что мы вот вместе были.
И кудри теребя,
Запомнили не зря,
Что вечно мы любили.

Друг другу вслед глядим,
Мы глаз не отводим,
Что любим – понимаем.

“Ця мить, як сни мої рожеві”

Придёт ли месяц май,
Поди ещё узнай...
Как жаль! Но мы не знаем...

Но всё же это сон,
И есть не ***ты***, а ***он***.
Он слёз моих не видит.
Жила же я не зря.
Любила я тебя,
И Бог мой знает, видит.

В душе моей живи,
Меня ты покори
Своей ***такой*** любовью,
Во сне ещё приди,
Покрепче обними.
Проснусь – и это вспомню.

Прощаться не хочу
И мыслями лечу.
Побыть с тобой ***хоть так*** я очень рада.
И слёз не надо лить,
Но хоть во сне любить.
Пойми, что это надо.

Я ***сон,*** как быль, приму,
Тебя я обниму
И улыбнусь счастливо.
Побудь, не уходи.
Ещё во сне приди,
Люби меня красиво.

Ну кто сказал: “Прощай...”?
Меня не отпускай
До дней моих последних.
Судьбу благодарю,
Тебя боготворю
Вот в этот день весенний.

Смотри, горит заря,
Ночной нам свет даря.
Прощаться с нами, ох, она не хочет.
Смотри, летит сова.
Увидя вместе нас,
Громко как хохочет.

Догнать бы траву, что росой умывается

Дороги, дорожки бескрайние.
Смотрю я в окно и любуюся,
От счастья душа, будто пьяная,
От радости сердце волнуется.
В окошечко видны красавцы-тополи
Ветвями машут, желая нам счастья.
Их искренность нам приятна до боли.
Будьте ж красивы в погоду, в ненастье!
Шикарные каштаны взор мой чаруют:
Богатые листья, цветенья, как свечи.
Они нам прохладу щедро даруют.
Ещё так могучи, что кажутся вечны.
И яблонь цветенье видно на дороге,
И винограда лоза извивается.
Давай же, водитель, побыстрее ты трогай.
Догнать бы траву, что росой умывается.

Что хочет женщина...

Что хочет женщина...
Ну, будь мужчиной – должен знать,
Чтобы любовью твоей венчана
Проснулась и ложилась спать.

Чтобы глаза твои светились,
Когда глядишь ты на неё,
Чтоб руки нежно твои вились,
И было тело за вино.

Чтобы к цветам её приравнивал,
Им чаще встречу назначал,
Чтобы любовью был ты раненый,
Что хочет женщина, чтоб знал.

Стихи мои...

Стихи мои, вы как бы мои дети,
Которых в радости иль в муках родила.
За букву каждую, за строчку я в ответе.
Такая вот те жизнь, такие вот дела.

Пути-дороги

О, Космос мой, откуда эти строки?
Что записать бы всё – лишь только успевай.
У каждого, видать, свои пути-дороги,
О чём опять писать? Поди ж узнай...

Алла Сергатюк-Костюченко

Ведь любовь – это чувство загадочно

Отрекалась любить,
Потом каялась,
Без тебя мне не жить,
Хоть умаялась.
Были тусклы глаза
И с искринкою.
Был и горечи вкус
И со льдинкою.
Чертовски был хорош,
И совсем, как пень,
Перемены в любви
Почти каждый день.
Аромат был лесной,
Всё так сказочно.
Ведь любовь – это чувство
Загадочно.

Ах, как жаль потом, что потеряно...

Нежны лебеди, белы лебеди,
Покоряете своей верностью.
Ты ж, любовь людская,
только так иди,
Чтобы всё как у вас –
без погрешности...
В вас покой и мир излучается,
Вам примером быть – прямо велено.
А у нас – людей – всё кончается.
Ах, как жаль потом,
что потеряно.

Алла Сергатюк-Костюченко

Село родное всем меня зовёт

Ночь укроет звёздным покрывалом,
Сон мне сладкий до утра даря.
Проснусь я бодрой, а не усталой,
Солнца луч в душе благодаря.
Пройдуся в сад я, по росе ступая,
Взгляну на огород, на редьку с огурцом,
И вкус я яблока прямо в саду узнаю.
Присяду-ка под тенью на крыльцо.
Красой чарует, запахом дурманит
Здесь каждый куст, травинки полоса.
Село моё всё больше меня манит.
Где б ни жила, а здесь моя душа.
И песни звон вдали, бывает, льётся.
Хрустальным тоном кто-то заведёт.
От звуков этих всё внутри сожмётся.
Село родное всем меня зовёт.
И этим “здрасьте” знакомых, незнакомых.
Кто жил в селе, то знает, я о чём.
А город равнодушьем своим томит,
И говорить с чужими нет о чём.

А жаль, зима идёт с порошею

Ещё страница жизни
вот и перелистана,
Понятно поздно –
Себе лишь только я единственна.
Себе – любимая, себе – хорошая.
А жаль, зима идёт с порошею.

Красе волшебной вырази признанье

Нас встретила лазурь морская,
Влажность в меру, крики чаек.
Бежит сюда душа людская,
Любовь и блажь здесь всех венчает.
Неотразим восход здесь солнца.
Беги к нему чем раньше рано
Или взгляни хотя б в оконце –
В любви к тебе оно багряно.
Ступай в песок, что чистого чище.
Беги к волне и обнимайся с нею.
И покори морское глубище.
Будет что вспомнить, от радости млея.
К вечернему морю пойди на свиданье.
На звёзды взгляни, глаз не поднимая.
Красе волшебной вырази признанье
И брось монету, отсюда уезжая.

Шум листвы осенней...

Шум листвы осенней
О прожитом шептал.
Помнит цвет весенний
И летней бури шквал.
Помнит тепло солнца
И закаты дня.
Закрою я оконце –
Не видела б меня.
Без глаз людских ей легче.
Она в своём кругу
Запомнит этот вечер,
Вечернюю луну.

Алла Сергатюк-Костюченко

Осень

Золото на землю ветром сдуто,
То царица-осень всё шутит.
Как не было весны и лета будто.
Тучки в небе – дождь спешит.
Подарила осень вкус и запах яблок,
Царственно шагая и творя.
Для неё денёчек каждый дорог.
Успеть бы побыстрей до октября.
Не забыла гроздья винограда,
Их лелеяла и долго берегла.
Сладок сок плодов – и то награда,
Старалась же родная, как могла.
Красна осень на свадьбах главна гостья.
Женятся ж на осень, влюблены?
На руках на свадьбах невест носят.
Мы любовью ей одарены.
Колоски на поле давно сжаты.
Дала осень августу свой шанс.
А тепер столы везде богаты.
Поёт осень золотой романс.
Подобрала краски, что поярче,
Чтобы каждого как больше удивить.
Ты прекрасна и, как мудрый старче,
Стоишь, осень, чтоб тебя любить.

Рябина красная, чудно, мило смотришься
Гроздьями багряными прямо до зимы.
Терпкостью своею в чай вот ты не просишься,
Красотою внешеней мы поражены.

Прислушайся к душе…

Прислушайся к душе.
Что там ты услышал?
Доволен ли во всём:
Как думал, жил,
Кому что говорил?
И если был порок,
То стал ли потом выше?
Иль же опять
Вот что-то натворил?
Душа заставит
Каяться, прощать,
На компромисс идти,
Жалеть, желать.
Решит, как быть,
Решит, как жить.
Никто не может лучше знать…
Ты голову не слушай…
Она – умна,
Расчётлива и холодна.
Язык в ней есть –
Он много треплет
(Мы через силу его терпим).
Душевных дел ей не понять.
Про душу песнь моя была.

* * * * *

Если я плачу – то не от слабости,
А если смеюсь я – то не от радости.
Плачу – чувствую, может быть, больше.
Смеюсь я – хочу выстоять дольше.

Простите меня вы, люди, простите

Ста-

Всё стоит денег – вставить челюсть,
сшить штаны…
И т.д., и т.п. – всё в перечне обратном.
Бесплатно есть вот только ДОБРОТА,
Её ценить всем надо пятикратно.

рушка стоит у разбитой дороги,
Руку вперёд протянув.
Прохожему каждому кланяясь в ноги,
Чувствуя вечну вину.
Иконку поставила, что есть поближе,
Сиротский платок натянув,
И голову клонит всё ниже и ниже,
Ждёт, чтоб хоть кто-то шепнул:
“Возьмите копейку... Возьмите... Возьмите...”
Всю ночь то звенит, как луна.

Всё стоит денег…

Могу добру лишь покориться

На грязь ни в чём я не пойду.
Со мной поладить есть непросто.
Я разговор к тому веду,
Должно всё чисто быть и просто.
Зависть мне чужда есть всегда.
Корысть есть далека и с детства.
Обида – вот моя беда.
От ней не збавиться, не деться.
Мне так гармония нужна!
Она важней, чем миллионы.
Она есть Солнце и Луна,
В саду как запах тех пионов.
Она, как чистый детский смех,
Как с родника воды напиться.
Упрямство есть мой тяжкий грех.
Могу добру лишь покориться.

Судьба, как птица

В мечтах мы строим – не ломаем.
Стремиться – классно!
Но не знаем,
Как жизнь, бывает, повернёт.
Как жаль: судьба, бывает, бьёт.
Судьба, как птица: поймал счастье –
Тогда в твоей она во власти,
А не успел вот – улетела.
Навек корона и слетела.

Алла Сергатюк-Костюченко

Душа моя, как музыка…

Душа моя, как музыка,
В ней слышен каждый тон.
Судьба моя, как в узника:
Звучит печали звон…

В какой-то мере лицемерим…

В какой-то мере лицемерим,
Казаться добрыми хотим.
И – парадокс – сами в то верим,
Что в ту минуту говорим.

Как чайка над морем, лечу одиноко

Надо бы, надо бы, надо бы меньше печали,
Птицы на небе, на небе лишь это кричали.
Птицы, поймите, поймите, поймите,
Что вы не одни, а стаей летите.
Во всём поддержать вы друг друга готовы,
А здесь тишина, и нету ни слова.
Как чайка над морем, лечу одиноко.
А море холодно, а море глубоко.
Бывают туманы, бывают и скалы,
А ты одинока, тебя не искали.
Сама выбирайся, как можешь, как хочешь.
Такую судьбу не всем, Бог, пророчишь.
Должна быть сильна, а сил много трачу.
Вас, птицы, так много, у вас всё иначе…

Моё богатство есть мои стихи…

Моё богатство есть мои стихи.
В них жизнь моя, радости, печали.
Иль бурна жизнь, или деньки тихи.
Бумаге я доверюсь, чтоб вы не осмеяли.
Совсем одна присяду в тишине,
Прекрасный миг с улыбкой запишу.
Печали ж предадусь, и будет грустно мне.
Бумаге я доверюсь – и станет в душе тише.
Бумага – друг, сестра моя и брат.
Поэзией живу, и я не одинока.
С Музой быть, ну каждый был бы рад.
Хочу писать стихи до старости глубокой.

О, Космос бесконечный!

О, Космос бесконечный!
Ты силу дашь, кто есть в гармонии.
В любви ты светишься.
В бездонье
Ты был и есть, и будешь вечный.
Сознанье чистя, дашь прозренье.
Кого ты выбрал – будет дар.
(А то прекрасный есть удар).
Ведь то навечно – не мгновенье.
Ты мощь и сила грандиозна
И несравнен...
В прекрасный я попала плен.
Сижу в окне… Так близки звёзды!

Алла Сергатюк-Костюченко

Я целуюсь с летом в щёки яблок спелых…

Я дружу с зимою,
Купаюсь в серебре искрящем
И обнимусь с весною,
С потоками звенящими.
Я целуюсь с летом
В щёки яблок спелых,
А к осени за хлебом
Побежим. Кто первый?

Что ты плачешь, ивушка?

Что ты плачешь, ивушка,
Жалобно над речкою?
Волосы растрёпаны
С утра и до вечера.
Детки из волос твоих
Делают качели.
Им-то хорошо, небось,
В твоей колыбели.
И вода журчит внизу,
Что-то шепчет мило.
С тобой она намаялась,
Вытри слёзы живо.

Женщина – это весна

Женщина – это весна,
Тоже проснулась от зимнего сна.
Любит тепло, любит цветы.
Тебя она любит, их даришь ты.

Зима бывает прекрасней весны

Бархатистостью кожи девушка чарует,
Наивностью открытых глаз, взлётом брови,
Походкой статною душу волнует,
Румянцем нежным прекрасней зари.

Сединкой первою женщина приворожила,
Морщинкой тонкою у глубоких глаз,
Походкой уверенной душу зворушила,
Улыбкой нежною, глядя на нас.

В старости тоже есть свои секреты,
И им поклониться обязаны мы.
За доброту, за мудрые советы.
Зима бывает прекрасней весны.

* * * * *

Мои стихи ну прямо везде:
Под подушкой, на тумбе и на окне.
Мне-то от них, конечно, отрада.
Может, ещё кому они надо?..
Сидят они бедные, очень скучают.
На полочках пыльных ногами болтают.
От безысходности плакать им хочется.
Попасть как им в книжку –
головка морочится.
Иль на базаре их на стаканы продать?
Ну очень их много – не могу я солгать.
Ведь напечатать – то денег всё стоит.
Без денег-то дело есть непростое.

Алла Сергатюк-Костюченко

Не знай в душе покоя

Журчит, бежит ручей,
Спешит куда-то он.
Поди, за ним успей!
Услышь ты его звон.
Там чистая вода
Бежит куда-то, вьётся,
И знает лишь она –
С большой рекой сольется.
Спеши же так и ты:
Чтобы догнать большое,
Чтобы достичь мечты,
Не знай в душе покоя!

Глаза смогли так многое сказать…

В глаза взглянув твои,
Как “Полонез” услышала,
Словами то
Совсем не передать...
Стрелой любви
По всей душе пронизана.
Глаза смогли
Так многое сказать…
Ну что за женщина,
Что глаз таких не видела!
У них сверкала,
Светилась вся душа.
Глядя на них,
Вина я будто выпила…
Была я женщина –
Могу то я сказать.

* * * * *

Ну, слава Богу!
Я далека
от
материального.
Не потому, что нет.
Оно – не главное.
Деньги, шмотки
Сосут, как та трясина.
Ты лучше глянь в окно:
Как хороша рябина!

Друзей не позабудь!

Взлетай ты ввысь,
За жизнь борись
И часто побеждай!
Ты будешь смел,
Лишь бы хотел,
Желай это! Желай!
И будь силён,
Всегда умён.
Злость навек забудь.
Ты цель имей
И всё умей,
Друзей не позабудь.

Душой не погасла

Живу я вприпрыжку:
То темно, то ясно.
Слава Богу, дышу,
Душой не погасла.

Сила идёт от желаний

Захочешь ты что –
И силы появятся.
Сила идёт от желания.
А если не хочешь –
Ни с чем не управиться,
Даже с лёгким заданием.
Чтоб чего-то добиться,
В душе ты гори.
Огонь – это сила большая.
С ленью борись,
Красивой жизнь будет,
А не так, что лишь бы какая.

Камни-самоцветы

Камни-самоцветы,
Магия и сила,
Ну нет на то ответа.
Дрожь что-то забила…
Ну, как же так всё это
Заложено откуда?
Ну, нет на то ответа:
И красота, и чудо.
А гамма-то какая!
Какое разнообразье!
Они к себе толкают
И манят, манят, дразнят.
Колье возьму простое
То чёрное, попроще.
А может, голубое?
Иль зеленее рощи?

Дорожу я теплом,
что в свечке теплится

Свечу пронесу в озябшей ладони,
Немного согреюсь и путь освещу.
На улице – ливень, небо бьётся в агонии,
Раскиданы стрелы, подобны мечу.

Всё громыхает, пылает и злится.
Деревьям и птицам совсем не до сна.
Дорожу я теплом, что в свечке теплится.
Мой покой в сю минуту есть только она.

С дождём всё взяло и уплыло…

Построили мы замок из песка,
Всё бегали кругом, лепили.
Потом друзьям его хвалили,
Но что-то вкласть туда забыли.
В том замке вдруг взялась тоска.
Тоска и дождь... То всё было,
Скорей бы склеить, укрепить!
Водой помыть иль побелить?
Друг друга в чём-то убедить.
...С дождём всё взяло и уплыло.

* * * * *

Когда ты просишь – почему не слышат?
Когда ты плачешь – то к тебе нет дела.
Когда печаль, что еле дышишь –
Успокоят... очень неумело.

Алла Сергатюк-Костюченко

Не тревожь мне душу, звон гитары

Не тревожь мне душу, звон гитары,
Про цыган послышались слова,
Про любовь, разлуку этой пары,
Будто про меня та песнь была.
Захотелось поплясать вдруг по-цыгански,
Взмахом рук печаль чтоб разрубить.
Топот ног в азартной этой пляске
Помог выжить, научиться жить.
Горда я, как та цыганка в песне.
Только у меня зелёные глаза,
А судьба похожа, хоть ты тресни:
Любви нет возврата уж назад.

В мире грёз и ожиданий

В мире грёз и ожиданий
И немыслимых страданий
Проходит жизнь, как день, как миг...
Не избежать, что вмиг забудут,
Что мы уйдём – терзать не будет
Никто себя... Таков уж мир.

Но мы бежим без остановки,
И что мы есть, кричим мы звонко.
Мы так смешны... но мы бежим.
А не бежать бы, оглянуться,
Прижаться к близким, улыбнуться:
Нет времени и не хотим.

Кружимся мы со снегом вместе

Играет музыка в душе,
И снегопад кружит,
Ты ж наяву, а не во сне
Ко мне спешишь.

Хрустит снежок всё ближе, ближе.
Твой силуэт знакомый вижу.
Ко мне спешишь,
Ко мне спешишь...

В разлуке были мы недавно,
И встреча так важна,
Холодный снег в ладонях тает,
В душе весна.

Мы подошли друг к другу ближе.
Твои глаза искрятся, вижу
В душе весна,
В душе весна...

Так хорошо, что снова вместе
Мы с тобой,
В сердцах обоих льётся песня
Про любовь.

Кружимся мы со снегом вместе
И рады, рады нашей песне
Про любовь,
Про любовь.

В ночи белой, наверно, бессонница

В ночи белой, наверно, бессонница,
Хоть чарующая тишина.
Мчится лихо на белой коннице
И сама во всём белом она.
Независима ночь и с усмешкою.
Что в белом наряде – горда.
При свете таком с невестою
Не спится тебе до утра.

Когда же покой настигнет меня?

Холод. Лёд. И ни грамма проталины.
Я скольжу, падаю. Лоб набиваю.
Бывает, тупик. Выхода не знаю.
От напряженья всё внутри спалено.
Ну где же берег, надежда, маяк?
Чтоб выйти, встряхнуться, чтоб отдохнуть,
Чтобы на солнце с улыбкой взглянуть?
Когда же покой настигнет меня?..

К тебе в мечтах устрою я побег

Мой покой и мир в моей душе.
Встреча есть с тобою невзначай.
В разлуке сколько лет прошло уже,
А я живу тобою, так и знай.
В глаза взглянуть хоть изредка хочу,
На волос твой, что белый стал, как снег.
Знаю, не расслаблюсь на твоём плече.
К тебе в мечтах устрою я побег.

Мне хорошо с тобой

Под тёплым солнечным лучом
Растаял снег.
Возьму подснежников пучок
И дам тебе.
Ты прикоснись к весне рукой,
И сердце пой, и сердце пой.
Мне хорошо с тобой,
Мне хорошо с тобой.
А летом в сад с тобой пойду,
В вишнёвый сад.
В глазах твоих любовь найду
И буду рад.
Я в лето мысленно лечу,
Тебя увидеть я хочу.
Мне хорошо с тобой,
Мне хорошо с тобой.
А осень-золото придёт
В наш общий дом.
И счастье там своё найдём
Мы вместе в нём.
Кружиться будешь в платье белом
Тебе я мужем стану верным.
Мне хорошо с тобой,
Мне хорошо с тобой.

Встречай весну!

Под тёплым солнечным лучом
Растаял снег.
И дятел долбит свой сучок:
– Вам всем привет.
Подснежник ручки вверх поднял:

А ты идёшь... куда?

Алла Сергатюк-Костюченко

– Я есть, живой.
И соловья как кто нанял,
Пой песню, пой.
Заковылял медведь со сна:
Я есть хочу.
Зайчонок в стороны глядит:
Как рысь, помчу.
Муха лапки разминает:
Ура теплу!
А снег всё тает, тает, тает...
Встречай весну!

А ты идёшь... куда?

С сигаретою чешешь,
Блатная, уверенная.
Ребятами здешними
Всеми проверенная.
Так сказать, дожилась
В семнадцать годков.
И пьёшь слишком много –
Не пару глотков...
А пару глотков
Для девушки надо?
И смотришь ты нагло
Пройдошеским взглядом.
Веки наложены,
Глазки подпущены,
Коротко стрижена,
Мысли запущены.

А ты идёшь!..
Куда?..

Вот наступит весна...

Вот наступит весна,
Побегут вдоль ручьи.
Тихо скажешь ты: „Да!”
Обьяснишься в любви.
Я поверю тебе,
Ведь люблю, дорогой.
И нагрянет любовь
Вместе с нашей весной.

1970

В облаках

Умчалась, уплыла я опять в облаках,
Солнца лучом погоняя.
А там, в небесах, душа очень легка,
От горя-беды я оттаю.
Мои струны души так мягки, так гибки.
И сердце стучит безмятежно.
Но там, в облаках, Земля так дорога,
Прикоснуться я к ней хочу нежно.

Позвонить? Ну зачем?

Все спешим, все бежим.
Хотим время обогнать.
Как живёт кто другой,
Нам ведь некогда знать.
Позвонить? Ну зачем?
Денег стоит звонок.
Все теряем себя.
Нет обратных дорог.

Алла Сергатюк-Костюченко

Я чувствую...

Я чувствую, как добра, нежна ко мне берёза.
Когда мне плохо, она роняет слёзы.
Как ветер шепчет, что я не одинока,
И как зовёт с собою птица в небе – сокол.
Травы я чувствую нежное шуршанье.
Тумана сизого томное дыханье.
Мне тучка скажет, что скоро дождик будет.
Не понять, бывает,
ВАС
ТОЛЬКО,
ЛЮДИ.

Я ещё есть

Не скрою
Под яркой
ночной зарёю
Я слёз...
Легко колышется
ветер,
Берёзы сонные
бредят:
„Скоро зима”.
Окутана синей
прохладой,
Как миг этот дорог,
как надо!
Я
ещё
есть...

Боже, освяти Ты мой путь

Боже, Ты знаешь, что мне надо так мало:
Одна лишь любовь Твоя да хлеба кусок,
И чтобы вот в горе я жить не устала,
Чтобы от слёз не был мокрым платок.
Доброты дай побольше, упрямства поменьше,
И ко всем мне любови Ты дать не забудь.
Чтоб кого-нибудь в горе могла я утешить.
И в стихах моих, Боже, освяти Ты мой путь.

Люди, я без вас одна

Мне нужен отдых – тот остров одинокий,
Про который иногда, бывает, говорим.
Чтоб рядом пальма, и на бумаге – строки,
Голубые облака, что мы в мечтах на них парим.
А кругом – море, и всплеск волны пенистой,
И гробовая, гробовая тишина...
Вдруг осенило б: не нахожу там места,
Потому что, люди, я без вас – одна.

* * * * *

У меня сейчас вдохновение,
Сердцу тепло, горячо.
На крыльях счастья
Я мчусь хоть мгновение.
За это и ставлю Иисусу свечу.
И Пресвятой Деве хочу помолиться,
Что Сын Её радость мне дал.
Просто на Них я могу положиться:
Они – в моей жизни причал.

Алла Сергатюк-Костюченко

Идти вперёд - туда моя дорога

Прославлю свет, перечеркну я мглу,
В своих словах, в своём сознанье.
Смолчать не в силах,
лучше уж умру,
Прощать иль нет за то признанье?
Бояться? Нет! Не буду никогда.
Идти вперёд – туда моя дорога.
Бегут года, как чистая вода.
Построю жизнь, сама свою погоду.
Умоюсь рано, на росу я ступну.
И смело я шагну,
На полны груди дыша.
Я знаю, что хочу, туда лишь я иду.
Меня ещё узнаешь, меня ещё услышишь!

Его чтоб Бог простил...

Осталась...
Одинока вдруг.
Усталость
От душевных мук,
Терзаюсь:
Что же получилось?
Сознаюсь:
Не было причины...
Креплюся
Я изо всех сил.
Молюсь я,
Его чтоб Бог простил.

Где берётся любовь?

Где берётся любовь?..
От солнца, весны.
А может, взялась потому,
Что так нежна ты?
И глаза голубые,
Большие, наивные.
И волосы падают
Кудрями дивными.
И голос твой тихий,
Улыбка мила.
При чём здесь весна?
Ты за собой повела.

Памяти А.Ахматовой

(1889-1966)

Анна...
От твоего вкуса,
Воображенья богатого
Я поражаюсь тебе,
Ахматова.
Чувственность трогает
Твоя судьба.
За слово „женщина”
Вечна борьба.
Была струйкой энергии
Цвета лилового.
Из стихов я узнала
Много чистого, нового.

Об Омаре Хайяме
(1048-1131)

До полночи читаю Омара Хайяма –
Проходят строки, гибки, неупрямы.
Написано так мало, но мудрость там гласит:
Ты не читал его? Бокал твой не испит…

Мир он сравнил бы с шахматной доской,
Иль с пегой клячей он сравнил бы тоже.
Послушай старину, побудь ты с ним, постой.
Там женщин и вина – нет ничего дороже.

Строки те – далёкий, яркий свет,
Которым удивляться и сейчас не перестали.
Из старины он шлёт нам всем привет.
Как глубоки и как чисты те дали.

Я парю в облаках

Мне надо любовь,
Нужны так цветы
И облака,
И, конечно, мечты.
Я парю в облаках,
За туманами мчусь.
И в реальный сей мир
Никогда не вернусь.

Алла Сергатюк-Костюченко

Ночь в лесу

Ночь. Лес. Месяц ясный в звёздной колыбели.
Чарующая тишина.
Но то обманчиво… Ведь многим здесь и не до сна.
Лишь птицы спят. Днём отпели.
Вот шорох вдруг откуда взялся:
То дятел в дрёме переставил ногу.
Что не упал – и слава Богу.
А сук вот всё же обломался.
Вдруг – что за хохот? Страшно стало…
Кто слышал, спрятался быстрее.
Ведь ночью сон всего милее.
А-а-а… то сова, резвясь, летала.
Как истеричка… Вот нахалка!
Кричала, хлопала, шумела.
Что мы не спим, и нет ей дела.
А ночь проходит… Сна всем жалко.
Ёжик вздрогнул, повернулся,
Страшно стало малышу
Так, что я не опишу.
Он сильней в комок свернулся.
Муравейник труснулся волною.
Сон ли это иль виденье?
Надо б выразить презренье.
Кто-то стал в него ногою.
Как печально всем им стало!..
Чем мешали малыши?
Спали ж сладко все в тиши.
Сна у всех как не бывало.
Про лису отдельно слово.
Ведь для хитрости, ума –
надо выспаться прекрасно.
В уставшей день пройдёт напрасно.
Наказать сову готова!

Ведь ум ей нужен и фигура.
То поспать, чтоб не мешали,
Чтоб отошли дневны печали…
Сова кричит же, как та дура.
Зайчонок трясся весь от страха.
В кошмарах ночь его прошла.
Сова в кустах его нашла.
Он всех боится, бедолага.
Кабан залез весь в камыши,
В дубовый лист быстрей забился.
Своей смекалкою гордился.
Твердил себе: “Молчи, лежи…”
И волк всё слышал – ночь лежал,
Как ветка падала, хрустела.
Сова летела, как галдела.
Лежал, лежал и убежал.
Рассвет пронзает мглу ночную.
Заря меняется с рассветом.
Все обменялися приветом.
Настало утро. Все ликуют.
Краса лесная вмиг пред взором.
Деревья мощны, вековечны.
Ведь лес – загадка, безупречно.
Проснулись птицы – поют хором.

Ждут все Новый год

Белым-бела дороженька,
Голы все деревца,
Сосна чарует зеленью
Проезжего гонца.
Снежинки кувыркаются,
Красиво вниз летят.
Синички умываются
И что-то говорят.

Белым-бела дороженька,
Голы все деревца,
Сосна чарует зеленью
Проезжего гонца.
Снежинки кувыркаются,
Красиво вниз летят.
Синички умываются
И что-то говорят.
Зайчонок осторожный весь
Дорожку пробежал,
Он беленький, пушистенький,
Боится волка мал.

И вдруг что же за крики там?

Счастливый Год Новый, приди!

Узоры рисует мороз на окошке,
Вьюга сонаты поёт.
Тройка коней
по хрустальной дорожке
Деда Мороза везёт.
Снегурка к Деду подсела поближе,
Чтобы согреться в пути.
Подарков так много
в санях тех я вижу,
Счастливый Год Новый, приди!

Висловлюю щиру подяку за допомогу у виданні збірки
Сушко Наталі Мирославівні
та Сушко Світлані Миколаївні.